

LBRIS

We know
books

Kelsey Cox
Petrecerea mincinoșilor
Titlul original: *Party of Liars*

Copyright © 2025 by Kelsey Cox Writer, Inc. All rights reserved.
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COX, KELSEY

Petrecerea mincinoșilor / Kelsey Cox ; trad. din lb. engleză de Liviu Szöke. - București : Crime Scene Press, 2025
ISBN 978-630-6749-07-2

I. Szöke, Liviu (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: noiembrie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Kelsey Cox

Petrecerea mincinoșilor

traducere din limba engleză
de Liviu Szöke

CRIME SCENE PRESS
2025

*Când Moartea intră prima dată într-o casă,
proiectează o umbră atât de lungă,
încât pare că-i atinge pe toți.*

– Fanny Longfellow, într-o scrisoare trimisă după moartea
fiicei sale în vârstă de șaptesprezece luni, 1848

1

DUPĂ

Seara petrecerii

Casa a fost dintotdeauna a *Mamei*.

Cocoțată pe cea mai înaltă stâncă din comitatul Comal, din Texas, casa în stil victorian Queen Anne a fost ridicată la finalul secolului al XIX-lea de către Wilhelm Vogel. Wilhelm s-a îndrăgostit de tânăra Ada Müller, o tânără proaspăt ieșită în societate, celebră pentru că-și alunga pretendenții, refuzându-le tinichelele, poeziile și diversele încercări de-a o fermeca. Ce-și dorea ea era un castel. Așa că Wilhelm, un om de afaceri prosper și cioplitor în piatră, a pornit către Texas Hill Country, la fel cum procedaseră mulți germani înaintea lui. Acolo a cumpărat terenul. A adus cu trenul un arhitect de la New York pentru a crea mărețele planuri, iar apoi a început construcția. Piatra de calcar a fost scoasă din mina locală. Ferestrele cu vitralii și lemnul sculptat de mână au fost aduse cu vaporul din Europa. În final, cu mâinile lui bătorite, Wilhelm a plantat lalele – florile preferate ale Adei – în grădinile străjuite de garduri din zăbrele. După aceea, a trimis după ea. Câteva luni mai târziu, în timp ce se apropia, ea a văzut din trăsură, sus de tot, fațada asimetrică, turnulețele și lucarnele, veranda înaltă de două etaje ce o înconjura dintr-o parte în alta,

impunătoare pe fondul unui cer de Texas nesfârșit. Ada era încântată.

Fermierii care locuiau în umbra casei o vedeau adesea pe doamna Vogel, înaltă și suplă, cu pielea și părul deschise la culoare, pieptănându-și pletele ondulate la fereastra de la etaj sau având grijă de bobocii delicați galbeni, crem și roz care stăteau ca niște santinele în jurul proprietății. Mai târziu, au început s-o urmărescă împingând pe acolo căruciorul cu bebelușul în el, iar la apus stând sus pe balcon, cu fața în vânt.

Apoi a venit moartea Adei. Mult prea curând după terminarea casei. O poveste în sine. *O prăbușire*, repeta lumea. *Un accident?* se întrebau unii. Alții se gândeau sau chiar șopteau în spatele ușilor închise, dar niciodată într-o companie selectă, dacă se cuvenea să fie îngropată în pământ sfințit.

Iar după aceea – după ce Wilhelm s-a mutat, după ce peste ferestre au fost trase obloanele, iar casa a căzut în paragină, după ce orașul a crescut sub ea precum meul decorativ și secara sălbatică –, poveștile au prins o altă formă.

Casa e bântuită, au început să spună.

Timp de mai bine de un secol, casa a rămas în adormire – până într-o zi de vară din 2010, când a fost cumpărată de altcineva, iar de atunci încoace oamenii din oraș au tot așteptat să intre în ea.

De la poalele colinei, urmăreau renovările de multă vreme. Mai întâi, exteriorul a fost minuțios restaurat – cărămizile de calcar au fost curățate, vitraliilor li s-a redat strălucirea, iar lucrările delicate din lemn au fost reparate și revopsite în nuanțe de prună coaptă. În fundația de calcar au fost săpate o pivniță și o cramă pentru vinuri. Apoi, în interior, pereții au fost dărâmați, iar podelele au fost îndepărtate, făcând tavanele să se întindă parcă spre infinit. Lemnăria claustrofobă a fost îndepărtată și ea, împreună

cu mobilierul cu picioare în formă de gheare, acoperit cu milieuri cu ciucuri, precum și tapiseriile victoriene mucegăite, până când totul a început să strălucească de albul marmurei de Calacatta plină de striatii aurii care aduceau cu blana de tigru și de candelabre moderne ca niște baloane de săpun.

Tot orașul vedea schimbările prea bine. Pentru că ultima lucrare, cea mai șocantă dintre toate, a fost îndepărtarea întregului perete din spate, tăiat cu totul de acolo și înlocuit cu un perete de sticlă din podea și până la acoperiș, care lăsa interiorul deschis vederii. Până și balconul din sticlă, întins pe toată lungimea părții din spate a etajului superior, parcă plutind deasupra piscinei albastre aflate cu trei niveluri mai jos.

Casa se deschidea precum un ochi fără pleoapă.

O casă de păpuși în mărime naturală.

În seara asta e un fel de inaugurare – o petrecere. Porțile de fier sunt deschise. Ușile sunt descuiate. Au fost invitați înăuntru, într-un final.

Casa e ca un stup crăpat care bâzâie neconținut.

E somptuos pentru aniversarea Sweet Sixteen¹: aperitive aduse de o firmă de catering, un tort cu trei etaje, un DJ care transformă terasa acoperită cu piatră gri-albăstruie într-un ring de dans. Au închiriat smochinguri elegante și și-au lustruit și cizmele, și-au îmblânzit pletele și și-au cumpărat rochiile de seară de la Badgley Mischa și Halston de la Nordstrom din mallul La Cantera.

La ora 8, toată lumea se adună din ungherele lor îndepărtate ca să cânte „Mulți ani trăiască”. Luminile se sting. Șaisprezece lumânări se reflectă în peretele negru alcătuit din ferestre.

¹ Petrecere aniversară dată la împlinirea a șaisprezece ani, indeosebi la fete, care marchează primul pas în viața de adult. (*n. trad.*)

Sărbătorita își pune o dorință și stinge lumânările, cufundându-i pe toți într-un întuneric temporar. Aceștia își văd luminile minuscule ale propriilor case mult sub locuința în care se află acum, văd orașul așa cum casa îi vede pe ei. Simt că în clipa asta fac parte din această casă. Dar nu lor le aparține.

Îi aparține *Mamei*.

Luminile se aprind la loc. Se taie tortul. Ferestrele întunecate sunt ca niște oglinzi în noapte, reflectându-i pe invitații la petrecere și făcându-i să se vadă în ele. Afară nu mai pot zări nimic.

Dar îl aud.

Țipătul. Suficient de lung pentru ca un corp să se prăbușească prin aer.

Apoi, bufnetul grețos.

Ecouri – zgomote pe care această casă le-a mai auzit.

2

ÎNAINTE

Dani

Seara dinaintea petrecerii

Charlotte scoate un zgomot ușor. Nu chiar un țipăt, dar îmi dau seama ce este: un avertisment. S-a săturat de ExerSaucer. Am... probabil vreo patruzeci de secunde înainte să-și piardă de tot cumpătul.

Am muncit toată ziua la tort în micile intervale de timp în care m-a lăsat bebelușul.

– O clipă, scumpo!

Termin un rând de petale roz-deschis din cremă de unt. Tortul e un amestec de culori neon – cumva, anii '90 au revenit la modă. De fapt, însă, am nevoie de mai mult de o secundă. Am nevoie de ore neîntrerupte.

Charlotte își arcuiește spatele și scoate un vaiet pătrunzător. Normal, e exact momentul în care Ethan intră în bucătărie.

Acum câteva luni, el ar fi făcut o glumă – „Săraca de tine! Nu cumva mami te torturează?” Nu și acum, însă. De data asta, își aruncă servieta pe insulă și o salvează pe Charlotte din prizoni-eratul ExerSaucerului. Țipetele ei se opresc la fel de brusc pe cât s-au pornit.

– Unde-i Órlaith? întreabă el, uitându-se prin enorma încăpere deschisă după bona noastră.

Bucătăria e un vis, mai reușită decât în oricare articol desprins din revista *Bon Appetit* la care am tot salivat, căruia i-am îndoit colțul paginii, pe care l-am decupat și l-am lipit vreodată pe panoul cu imagini din camera apartamentului meu. Tavane înalte de patru metri, două insule, totul numai marmură albă, corpuri de iluminat Gaggenau, frigider Sub-Zero, aparate electrocasnice din alamă făcute la comandă pentru a se asorta cu lustrele geometrice care atârnă de sus. Ar trebui să fiu în delir de fericire.

– Îmi pare rău!

Las jos poșul pentru ornat și-mi șterg mâinile pe șorț.

– Am trimis-o pe Órlaith sus ca să împăturească lenjeria. Jur că acum o secundă Charlotte era b...

– Dani, relaxează-te! Știu.

Acum a proptit-o pe Charlotte pe șold, iar ea îl trage de gulerul cămășii. El arată foarte sexy, ca de fiecare dată după o zi lungă la serviciu. Cămașa cu nasturi la guler ușor șifonată și cei doi nasturi de sus descheiați mă duce cu gândul la câteva pahare într-o seară din timpul săptămânii într-un bar slab iluminat, eu cu picioarele înclinate spre el, cu genunchii atingându-ni-se, flămândă. Parcă s-ar fi întâmplat într-o altă viață.

– Cum a mers azi? mă întreabă. Tortul arată incredibil.

Iau poșul, răsucesc capătul deschis și apăs ca să formez următoarea petală.

– Ședința mea cu Curtis a decurs super, îi răspund, pentru că știu ce întreabă de fapt.

Discuțiile noastre din ultima vreme aduc cu un joc de Taboo – nimeni nu are voie să spună ce vrea, de fapt, să spună.

– Chiar m-a sprijinit sincer să fac tortul. A spus că trebuie să încep să-mi restabilesc vechile rutine.

De fapt, nu-i întru totul adevărat. Curtis – la fel ca toată lumea, de altfel – vrea să o iau ușor. Dar luatul ăsta ușor mă înnebunește.

Arunc o privire spre Ethan ca să văd dacă a pus botul la minciunica mea. Pretinde că el și Curtis nu discută despre ședințele mele, dar eu nu sunt chiar convinsă. De pildă, dacă rolurile ar fi inversate? Probabil aș sta cu urechea lipită de ușă. Totuși, îi acordă atenție lui Charlotte, ținându-și cărțile aproape, ca să nu i le vad.

– A sunat mama, îl anunț.

Charlotte e captivată de un buton de la manșeta cămășii lui.

– A, da? Ce mai face Pam?

N-am avut timp să vorbesc la telefon. Sincer, a venit în cel mai nepotrivit moment cu putință. Îi schimbam scutecul lui Charlotte, la cuptor mai rămăseseră trei minute din program, însă, dat fiind că toată lumea își face griji pentru mine, deocamdată nu-mi permit luxul de a lăsa apelerile să ajungă în mesageria vocală.

A, bună, scumpo, am uitat să-ți spun ieri: îți amintești de tatuul ăla care mi-a răscolit azaleele? Ei bine, Tom l-a prins în sfârșit.

Pe bune? Credeam că scapă de fiecare dată din capcanele alea pe care le-ați cumpărat.

Încă o rundă de Taboo. Mama nu dădea doi bani pe povestea cu tatuul și, de fapt, nici eu. Însă trebuia să ne prefacem, întrucât ce avea mama, de fapt, nevoie să facă era să-mi evalueze cadența cuvintelor, ascuțimea glasului și să o audă pe Charlotte gângurind în fundal. Într-un final, în timp ce cronometrul cuptorului suna și eu o așezam cu o singură mână pe Charlotte înapoi în scaunelul ei, am trecut amândouă la subiectul adevărat:

Scumpo, ești sigură că mâine n-ai nevoie de noi acolo? Pot să-mi pregătesc un bagaj și să stau peste noapte. Nu-i mare scofală.

Nu, mamă, sincer. E în regulă.

În traducere: Eu sunt în regulă.

– Au prins tatuul ăla, îi spun lui Ethan.

– Pam cred că jubilează.

Acum o ciupește pe Charlotte de piciorușele ei goale și dolo-fane.

Las iarăși jos poșul pentru ornat.

– Dă-mi să o văd!

Îmi iau fiica în brațe.

Charlotte își dă capul pe spate. Zâmbetul e mereu atât de rapid, de larg, ochii parcă i se transformă în niște fante și are obrazii rotunzi și rumeni ca merele. De curând i-au ieșit doi dinți, ceea ce i-a schimbat cumva toată fața și totodată i-a definit trăsăturile. Îmi iau telefonul de pe insulă, întind brațul și-mi lipesc obrazul de al ei. Zâmbim amândouă în selfie-ul de lângă tort.

Apoi ea întinde un braț dolofan și-și trece mâna prin glazură.

– Căcat!

O smulg repede, dar răul a fost deja făcut.

Charlotte e uluită de gestul meu; are ochii mari și gura îi tremură. Se gândește dacă să plângă sau nu – adică, să plângă cu adevărat.

– E-n regulă. E-n regulă.

Cânt cuvintele și o legăn pe un ritm necunoscut.

Mă liniștesc și pe mine însămi odată cu ea. Acum va trebui să refac tot stratul, să dau glazura jos și să o iau de la capăt. Nu-mi pot da de gol frustrarea, pentru că nu aș face decât să confirm ceea ce Ethan gândește deja: că toate astea sunt prea mult pentru mine.

Ethan a vrut să cumpărăm un tort. Unul „profesionist”. Eu voiam să spun că și eu sunt o profesionistă. Sau, cel puțin, eram înainte.

În schimb, n-am zis decât *Mi-e dor să fac prăjituri.*

A existat o vreme în viața mea când făceam prăjituri în fiecare zi, de mai multe ori pe zi. Înainte de copil, înainte de Ethan, puteam să petrec o săptămână întreagă încercând rețeta perfectă – o tartă cu mango și vanilie, poate –, să o fac și să o refac de douăzeci

de ori, până arăta demnă de a fi postată pe Instagram, cu blatul din biscuiți subțire și sfărâmicios, umplutura care ți se topea în gură și feliile egale de mango perfect copt care alcătuiau spirala unui trandafir.

Ethan o ia pe Charlotte înapoi de la mine.

– Órlaith! Strigă el.

Órlaith apare degrabă, ca și cum în tot acest timp ar fi pândit în prag. Încă nu m-am obișnuit să am pe cineva în casă. Órlaith e o irlandeză scundă trecută bine de șaiszeci de ani, cu o tunsoare practică și pantofi ortopedici. E irlandeză get-beget, cu accent și toate cele. A imigrat de curând aici, după ce i-a murit soțul.

Femeia e obsedată de moarte, așa cum sunt obsedați, de fapt, bătrânii în general. Orice discuție ajunge cumva înapoi la un cunoscut de-al ei care a murit într-un mod tragic și oribil.

O, nu, pe mine n-ai să mă vezi vreodată să beau vreo băutură de-aia dietetică acidulată, mi-a spus. Toate au chestia aia în ele, nu-știu-cum-îi-zice, care sigur provoacă cancer. Am avut o prietenă, Mary O'Connor, care bea în fiecare zi o băutură dietetică acidulată, și știi ce-a pățit? Tumoare la creier, normal. A murit agonizant de lent. Avusese o față rotunjoară și era superbă. Când eram amândouă tinere, băieții se aliniau pe stradă ca să se uite la ea, dar la final nici nu mai ziceai că-i ea, avea obrazii supti și niciun strop de bucurie în privire.

Am rămas ca proasta în fața frigiderului deschis, cu o cutie de cola dietetică în mână, de parcă i-aș fi oferit un pahar cu antigel. Serios, femeia asta vede moartea peste tot. Niciun subiect de discuție nu e ferit.

Și e mereu acolo, în camera de-alături, împăturind întruna băvețele sau adunând jucării din spatele canapelei, ori lângă mine când mă întorc să iau crema anti-iritare pentru scutece. Parcă așa avea în permanență o umbră morbidă și posacă.